

MINNEORD VED SOLVEIG BINNIES BÅRE, Oddernes 01.04.2020

Solveig er født i Treungen midt i en stor søskenflokk på 6. Familien flyttet til Kristiansand da Solveig var liten jente, og hun vokste opp i Kvadraturen. Hele livet har hun bodd her i byen, de siste 60 årene ute på Møvig. Etter 7 års skolegang så det jobbing på Solveig. Hun fikk en omsorgsoppgave overfor sine yngre søsken og jobbet som hjelp i butikker og mye annet forskjellig.

I mai 1958 giftet hun seg med Thomas Edward Binnie fra Sandefjord. Han jobbet i Forsvaret i Kristiansand da han ble kjent med Solveig. De flyttet ut til Møvig, og bodde først en kort periode på Sumatra, før de leide rekkehus i Voielia mens tomannsboligen i Møvigbakken ble bygget. Siden ble det hjemmet og her vokste de tre barna opp: Eddie, Hilde og Sigurd.

Her hadde dere en trygg og god oppvekst med en mor som kombinerte det å stelle hus og hjem med mange forskjellige jobber. Hun startet tidlig å jobbe i butikker

og jobbet bl.a. mange år i nærbutikken på Møvig. Slik ble kjent hun med mange i nærmiljøet. I mange år jobbet hun som dagmamma og i perioden da Flekkerøytunnellen ble bygget, styrte hun kantina for arbeiderne der som bodde i et leid hus på Andøya. Siden styrte hun kantina på Oktanten, den første utgaven av Sørlandssenteret. Jobben var viktig for henne, hun var stolt av å kunne jobbe, og selv da hun var ca 70 år, gikk hun til hjemmesykepleien på Ternevig og spurte om de hadde bruk for henne. Det hadde de og der jobbet hun et par års tid. Da hun i den siste perioden av livet sitt selv fikk besøk av hjemmesykepleien, så var det folk hun hadde jobbet sammen med, og det var stas at de kjente henne igjen.

Solveig har jobbet så mange steder at det er vanskelig å holde oversikten, men da dere trakk fra gardinene hennes på Valhalla der hun var en kort periode på slutten og hun fikk se utsikten, så spurte hun om ikke det var Rosegården hun så fra vinduet. Der hadde hun vært ansatt på Kristiansand margarinfabrikk. «Det var en av mine aller første jobber» sa hun. Solveig var et arbeidsjern som likte å ha noe å gjøre og jobbet med noe hele tiden.

I 1984 ble Thomas og Solveig båtfolk. Han kjøpte en 24 fots halvfabrikata Fevik som han bygde selv. De neste ti årene ble det masse båtliv blant sammen med gode venner i Motorbåtforeningen. Så snart snøen hadde gått var Thomas i gang med båtpussen i Ternevik, gjerne som den første. Og så var det båtliv fra april til oktober. Hele sesongen dro de enten østover, både til Sandefjord og Tønsberg, eller vestover til Hilde og Leifs hytte, og båten var nok en av de best utstyrte i sin størrelse, med elektrisk ankervinsj og det hele. Thomas var stolt av «matrosa» som han kalte Solveig og tøff det var hun, i utgangspunktet ikke oppvokst med båtliv. Den siste turen fikk de i 1994. Et par år tidligere hadde han fått kreft og han døde året etter.

Med årene ble hun bestemor til 8, og hun har stilt opp og vært en flittig brukt barnevakt. Da kom hun gjerne «susandes i poloen», som dere uttrykker det. Barnebarna har mange gode minner etter henne.

Hun elsket gullbrød og longherin – sjokolade, så det kjøpte dere alltid til henne. Det ble mye «svarteper» - spilling, og det var stas å sove i vannsenga hennes når dere var på besøk hos henne. Bestemor serverte ofte nybakt brød med gräddost. Hos Sigurd måtte det alltid, helt til det siste, spilles en runde med «Gruble». Hun var glad i spille, bestemor. Og så snakket hun så varmt om morfar. Det var ingen som var så god som han, mente hun.

Etter at hun ble alene, klarte hun å skape seg et godt og aktivt liv. Hun hadde alltid strikket mye, alle i familien ble bl.a. forsynt med deilige, varme ullsokker. Hun solgte etter hvert tomannsboligen i Møvigbakken og flyttet ned til en grei leilighet i Alkeveien hvor hun bodde de siste ti årene av sitt liv. Her var hun med i strikkeklubb og den betydde svært mye for henne. Selv da hun ble så dårlig at hun ikke kunne strikke selv, så fortsatte hun å møte opp, så lenge det var mulig.

Før Thomas døde hadde de også mange fine turer sammen til Syden, og dette fortsatte hun med sammen med gode venninner. Hun var glad i å se på sport på TV, særlig langrenn skiskyting og ishockey. Ellers var hun også med i en lesering og var glad i å lese bøker. Solveig var også med i en turgruppe sammen med en venninne i Søgne. Turgruppa arrangerte kortere turer på Sørlandet.

Solveig slet med kols den siste perioden av livet, men var en som bare jobbet på og aldri klagde. Veldig oppmerksom og interessert i andre mennesker og lite opptatt av seg selv. Hun følte seg neppe gammel og da matlysten ble borte for halvannet år siden og hun ble invitert til å spise middag på Ternevik, så ble det med den ene gangen. Hun ville ikke tilbake til alle de gamle der. Solveig var både sta og tydelig når det var noe hun ville eller ikke ville.

En måneds tid før jul fikk hun beskjeden om alvorlig kreft og taper som hun var, tok også dette på en fin måte. Hun var opptatt av å ta en dag av gangen og ikke bekymre seg for morgendagen. Hun hadde det livsmottoet at hun var glad og takknemlig for hver dag hun kunne våkne og sette føttene på gulvet. Glad for å slippe å vite hva som lå foran.

Etter at hun begynte med strålebehandling så gikk det fort nedover. Sammen med kols så ble det for store påkjenninger. Men håpet var der hele tiden. Og så har hun fått ha sine kjære rundt seg, så langt det har vært mulig i disse tider og Eddie fikk en fin uke sammen med henne før alle disse karantenetiltakene ble satt i verk.

Og da hun døde tirsdag 17. mars så skjedde det fort og smertefritt, og det er godt å tenke på at hun slapp å bli liggende og lide.

En kjær mor, bestemor, søster og tante er ved veis ende, og vi lyser Guds fred over hennes gode minne.